

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Jaromírem Klepšem v právní věci

žalobce: D. A., nar. X,
st. příslušnost Uzbekistán
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2026, č. j. CPR-8073-3/ČJ-2026-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

I. Předmět věci

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie uložila žalobci rozhodnutím ze dne 5. 2. 2026, č. j. KRPA-45208-14/ČJ-2026-000022-SV (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) správní vyhoštění, stanovila dobu 1 roku, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie stanovila žalobci dobu k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Shledala rovněž, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování cizince, to je tak možné.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 4. 2026, č. j. CPR-8073-3/ČJ-2026-930310-V230 (dále jen „*žalované rozhodnutí*“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v žalobě uvedl, že se řádně doznal k nelegálnímu pobytu, popsal svou pobytovou historii, spolupracoval při objasnění této protiprávnosti. Napadené rozhodnutí je podle něj nepřiměřené v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Namítl chybné posouzení závažnosti vytýkaného jednání. Pakliže správní orgán dospěl k závěru, že je nezbytně nutné postihnout žalobce správním vyhoštěním s platností na dobu 1 roku, s ohledem na přístup je však žalobce toho názoru, že postačí uložení opatření v poloviční výši.
4. Protiprávní jednání žalobce je ojedinělým pochybením, kterého se žalobce na území České republiky dopustil, a ke kterému se při svém výslechu doznal, s policejním orgánem plně spolupracoval. Je zapotřebí přihlédnout i k tomu, že předmětná protiprávnost nevznikla jako produkt neúcty k právnímu řádu České republiky, nýbrž z důvodu tíživých okolností, kdy byl žalobce nucen uchýlit se k nelegálnímu pobytu z důvodu nutnosti zabezpečení rodiny žijící v domovském státě. Žalobce pochází z poměrně chudého státu, pročež jej ke spáchání posuzované protiprávnosti dovedla tíživá osobní situace, a nikoliv neúcta k místnímu právnímu řádu. Účastník je občanem Uzbekistánu, tj. poměrně zaostalé země, která v indexu HDI zůstává daleko za Českou republikou. Zmíněný nepoměr mezi životní úrovní zmíněných států je v běžném životě symbolizován tím, že občané Uzbekistánu nejsou schopni uživit své rodiny životem a prací v domovském státě, kde dlouhodobá minimální mzda dosahuje 5 až 10 dolarů, pročež jsou nuceni cestovat za výdělkem do cizích států. Domovský stát vnitřně vystupuje velmi silovým stylem, občané Uzbekistánu mají velký respekt z policejního orgánu jako takového, což platí i ve vztahu k Policii České republiky. Právě z tohoto důvodu žalobce s respektem ke správnímu orgánu poskytl plnou součinnost, a dosud provedené úkony řízení pro něj byly dostatečným poučením pro to, aby se napříště vyhnul jakýmkoliv protiprávnostem.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Shrnl, že správní orgán i žalovaný postupoval při zjišťování skutkového stavu věci v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný dospěl k závěru, že vyhoštění je v daném případě zákonné a přiměřené, neboť žalobce se na území ČR zdržoval bez oprávnění, nebyl zjištěn závažný osobní nebo humanitární důvod, který by odůvodňoval upuštění od vyhoštění, žalobce porušil pravidla pobytového režimu. Správní orgán i žalovaný postupoval

individuálně, přihlédl ke všem relevantním okolnostem a zohlednil rovněž absenci jakýchkoli integračních nebo rodinných vazeb žalobce v ČR. Délka uloženého správního vyhoštění byla v tomto individuálním případě stanovena na 1 rok. Žalobce si měl být vědom podmínek, za kterých je možné v ČR pobývat. Správní orgán nepřistupoval k žalobci s přehnanou přísností, nýbrž individuálně posoudil jeho situaci a vyhodnotil, že uložení opatření ve formě správního vyhoštění je odůvodněné a přiměřené okolnostem případu.

6. Námitku o nízké životní úrovni v Uzbekistánu a postavení tohoto státu v indexu HDI nepovažuje žalovaný za důvodnou. Uvedl, že žalobce v žalobě připouští, že účelem jeho pobytu na území ČR byla výdělečná činnost za účelem zlepšení životních podmínek, tedy práce, pro kterou nemá žádné oprávnění. Ekonomické důvody a obecná životní situace v domovském státě nejsou relevantním hlediskem při posouzení zákonnosti správního vyhoštění a nelze je podřadit ani pod úvahu o přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Dále žalobce v řízení a ani v odvolání neuvedl žádnou konkrétní argumentaci, která by prokazovala nepřiměřený zásah. Žalobce mohl v průběhu řízení uvést jakékoliv informace, které by byly pro posouzení přiměřenosti rozhodující, což neučinil a žádné takové informace pak nevyplývají ani z podané žaloby.
7. Žádné další podání procesní strany v řízení již neučinily.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
9. O věci soud rozhodl bez jednání podle § 51 s. ř. s. Žalovaný s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasil, žalobce po poučení soudem s rozhodnutím bez jednání nevyjádřil nesouhlas, jeho souhlas se tedy presumuje (§ 51 odst. 1 s. ř. s. věta druhá *in fine*). Věc lze navíc rozhodnout jen na základě podkladů správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Žádné jiné důkazy procesní strany nenavrhly.
10. Žalobce, ve stručnosti shrnuto, nesporně protiprávnost svého jednání. V žalobě napadá pouze délku uloženého zákazu vstupu na území (1 rok). Má za to, že vzhledem k okolnostem (spolupráce s policií, ojedinělé pochybení, tíživá socioekonomická situace v zemi původu, poučení ze situace) by přiměřenou byla poloviční délka 6 měsíců. Obecně namítl rovněž nepřiměřenost správního vyhoštění v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
14. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
15. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, byla stanovena ve spodní hranici stanovené sazby na 1 rok. Bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu – jako polehčující okolnost správní orgán vnímal skutečnost, že po celou dobu probíhajícího řízení se správním orgánem žalobce spolupracoval a vypovídal. Avšak současně na území Evropské unie a smluvních států pobýval neoprávněně od 13. 12. 2025 do 4. 2. 2026, kdy byl zjištěn hlídkou policie. Do té doby svůj pobytový status neřešil a neměl ani v úmyslu vycestovat, jak uvedl do protokolu o výsledku dne 5. 2. 2026, nedisponoval ani zdravotním pojištěním. Co se týče poměření zásahu do soukromého a rodinného života žalobce následkem správního vyhoštění a veřejného zájmu na správním vyhoštění dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, prvostupňový orgán neshledal takový stupeň integrace žalobce do společnosti, který by měl být překážkou pro jeho vycestování. Žalobce neuvedl žádnou vazbu na ČR, má v Uzbekistánu manželku, děti, sourozence. V ČR bydlel na ubytovně, účelem cesty byla práce, nesdílí domácnost s občanem ČR či EU. Obdobné shledal při poměření dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Nad rámec již výše uvedeného doplnil, že žalobce nemá zdravotní problémy, nic mu nebrání se integrovat v rodné zemi. V zemi původu mu nehrozí nebezpečí trestního stíhání, mučení, nelidského zacházení.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že dne 4. 2. 2026 byla provedena pobytová kontrola na adrese X, kde byl kontrolován žalobce, který předložil cestovní doklad Uzbekistánu č. X, kde bylo vyznačeno razítko potvrzující podání žádosti o vízum na území Polské republiky ze dne 05.11.2025 na ambasádě ČR v Drážďanech. Poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo ze dne 10.02.2025 (letišť Praha - Ruzyně). Dále žalobce předložil neplatné polské povolení k pobytu s platností do 12.12.2025. Žalovaný vymezil, že žalobce je státním příslušníkem třetí země uvedené v příloze I nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 (republika Uzbekistán), a tedy je při překračování

vnějších hranic členských států EU povinen disponovat platným vízem nebo jiným pobytovým oprávněním. Protiprávní jednání žalobce odůvodňující postup v intencích ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců bylo v řízení jednoznačně prokázáno. Co se týče nepřiměřenosti správního vyhoštění, žalobce namítl uložení mírnějšího opatření – toliko uložení povinnosti opustit území. Žalovaný uvedl, že žalobce měl v Polské republice povolen přechodný pobyt pouze do dne 12.12.2025 (věc vedená pod č. j. KRPA-45208-7/ČJ-2026-00022). Po dni 12.12.2025 již žalobce v Polské republice žádný pobytový titul neměl a ani nepodal žádost o jeho prodloužení. Žádost o udělení víza podaná dne 5. 11. 2025 na ZÚ ČR v Drážďanech pak sama o sobě nezakládá žádné pobytové oprávnění, a již vůbec ne povolení k pobytu ve smyslu čl. 2 bodu 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 (Schengenský hraniční kodex). Vzhledem k četnosti cizincových cest mezi ČR, Polskem a jeho domovským státem, jakož i s ohledem na zjevnou orientaci v pobytové problematice a vydaná razítka v cestovním dokladu, se žalovaný neztotožnil ani s tvrzením, že by si žalobce nebyl vědom konce platnosti svého pobytového oprávnění. Nejedná se tedy o situaci, kde by bylo možno zohlednit neznalost nebo pochybení bez zavinění cizince.

17. Žalovaný uvedl, že žalobce v daném okamžiku nedisponoval platným pobytovým oprávněním, které by jej opravňovalo ke vstupu či pobytu na území členských států EU. Z tohoto důvodu nebyly splněny zákonné předpoklady pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec nebyl držitelem pobytového oprávnění vydaného jiným členským nebo smluvním státem.
18. K námitce týkající spolupráci a historicky prvního pochybení, žalovaný dále uvedl, že tyto skutečnosti mohou být obecně vnímány jako polehčující okolnosti, nepostačují však k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Doba vědomého neoprávněného pobytu trvala více jak 50 dní, což jistě není krátká doba, a pouze díky správnímu orgánu I. stupně bylo odhaleno jeho protiprávní jednání. Byl to právě cizinec, který žádal v Tashkentu v Uzbekistánu o dlouhodobé vízum v Polské republice. Jeho pobyt měl být tedy realizován v Polsku. Pokud žádal o vydání víza na území Polské republiky, měl po tuto dobu setrvat na území Polska. Cizinec nemá zdravotní pojištění, čili v jeho případě se tak nejedná o jediné pochybení. Respektování schengenských pobytových pravidel a zákona o pobytu cizinců, je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Žalovaný poukázal také na to, že cizinec v rámci odvolání přislíbil vycestování do domovského státu, avšak dle aktuální lustrace v evidencích Policie ČR k vycestování nedošlo, čímž se jeho dřívější deklarace spolupráce ukázala jako účelová a nevěrohodná. Cizinec je ve věku (55 let), kdy lze očekávat již plnou zralost a schopnost převzít odpovědnost za vlastní jednání.
19. Žalovaný se ztotožnil s prvostupňovým správním orgánem v závěrech při stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států. Poukázal na to, že prvostupňový správní orgán zohlednil jak polehčující (spolupráce při řízení), tak přitěžující okolnosti (neoprávněný pobyt, vědomé porušení povinností). Na základě tohoto vyváženého hodnocení stanovil dobu vyhoštění v délce 1 roku, čili v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby, což je při možnosti uložení až 5 let zcela přiměřené a v souladu se zásadou proporcionality ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
20. Žalovaný se ztotožnil s prvostupňovým správním orgánem i co se týče úvah o přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého či rodinného života. Poukázal na to, že žalobce na území ČR nesdílí domácnost s občanem EU, nemá zde rodinné zázemí, ani jiný významný osobní nebo sociální ukotvující prvek, jehož narušení by činilo vyhoštění nepřiměřeným. Naopak v domovském státě má žalobce veškeré své rodinné příslušníky (manželku, 6 dětí a

sourozence). Zpětná integrace žalobce je tudíž existencí rodinného zázemí v domovské zemi významně ulehčena. Do života žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, neboť do EU přicestoval za prací a získáním finančních prostředků, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání.

21. Soud toto odůvodnění správních orgánů obou stupňů o přiměřenosti správního vyhoštění, ať už z hlediska stanovené délky či dopadů napadeného rozhodnutí, považuje za přesvědčivé. Oba správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Ve prospěch žalobce zohlednily jako polehčující okolnost spolupráci v řízení, naopak přitežujícími okolnostmi byly zjevně délka doby nelegálního pobytu na území s tím, že žalobce o svém protiprávním jednání věděl, jednal tedy úmyslně, jeho dřívější spolupráce s policií se neosvědčila. Správně proto oba správní orgány poukázaly též na to, že délku správního vyhoštění lze stanovit až na dobu 5 let, proto uložená délka 1 roku je skutečně při dolní hranici tohoto rozpětí. Tento závěr soud při poměření uvedených okolností považuje za zcela logicky a srozumitelný a uložené opatření je proto za těchto okolností zcela přiměřené.
22. V posuzované věci se oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly podle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců též otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje, žalobce je v produktivním věku, na území České republiky přicestoval pouze z ekonomických důvodů, rodinné vazby zůstaly zachovány v zemi původu, na území České republiky nebyly zjištěny žádné vazby soukromého či rodinného charakteru.

IV. Závěr a náklady řízení

23. Za okolností, při nichž žalobce jednal protiprávně, jeho spolupráce se správními orgány, ojedinelost pochybení a poučení do budoucna nemůže být rozhodující skutečností, pro které by bylo možné dovodit nepřiměřenost délky správního vyhoštění (1 rok). Vzhledem k tomu, že žalobce na území České republiky nemá žádné sociální, kulturní či jiné vazby a že jeho pobyt zde byl motivován pouze z ekonomických důvodů, nemohl pak být nepřiměřeně zasažen do soukromého a rodinného života následkem správního vyhoštění.
24. Žaloba není důvodná, proto ji soud zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.
26. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by mu v řízení před soudem vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské

náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. května 2026

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
samosoudce